

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Βασιστάριον υπό τῆς ἑπιμετείας τῆς Παιδείας ὅς ἐκ ἐξῆς παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμων, ἀληθεῖς παρασχοῦν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀναγνώσταις, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ἀνάγνωσις ἐπισημὰ καὶ χρησιμώτατος εἰς τὰς κατὰς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ.
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἔρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκληρωσάσι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

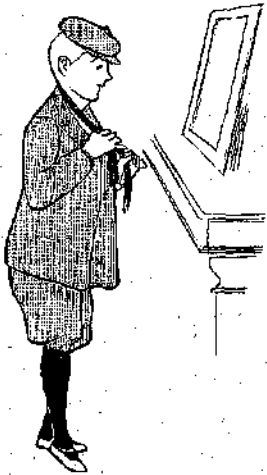
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξῆσ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἰουλίου 1897

Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 29

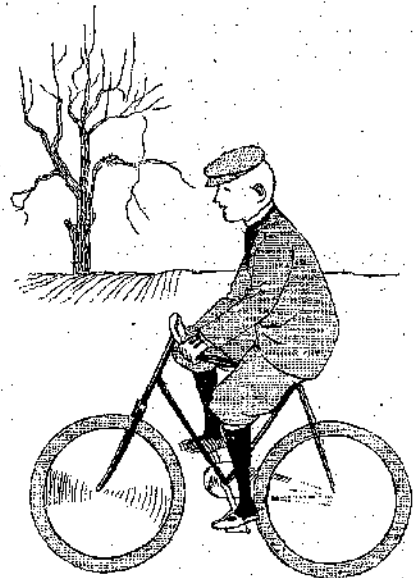
ΑΙΦΝΙΔΙΑ ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

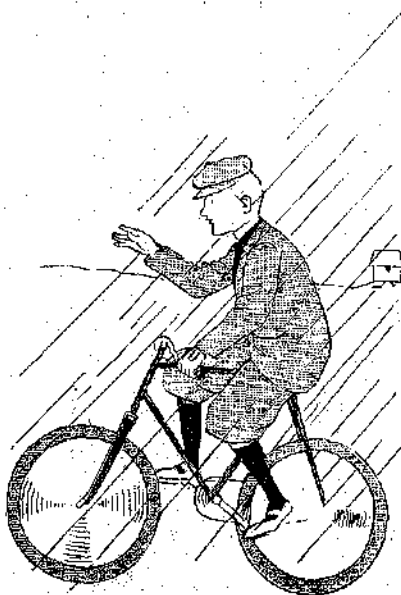
1. — Ὁ Γιάγκος καὶ ἡ γραβάτα του.

2. — Ὁ Γιάγκος καὶ τὰ γάντια του.

3. — Ὁ Γιάγκος καὶ τὸ ποδήλατόν του.

4. — Ὁ Γιάγκος καὶ ἡ βροχή.

5. — Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ κατακλισμός.

6. — Ὁ Γιάγκος καὶ ἡ μητέρα του.

ΤΑ ΣΙΩΠΗΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πώς μ' ἀρέσει δάσκις βλέπω τὰ παιδάκια τὰ καλά, ποῦ μὲ προσοχὴ τοὺς ἄλλους, γνωστικούς καὶ πιὸ μεγάλους, πάντ' ἀκούνε σωπῆλά.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

5 Ἰουλίου.

ΑΠΟΙΟΣ μαθητής, τὸν ὅποιον γνωρίζω... Ὅχι πολὺ εὐφυής, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ ἐπιμελής...

Ἔως τώρα κατάρθωνε κουτσά-στραβά νὰ προδιδάσκαται. Πότε μὲ τὸ σχεδὸν καλὸς καὶ πότε μὲ τὸ καλὸς ἔχει μὲ περισσότερον.

— Ἐ! δόξα σοι ὁ Θεός!.. τὰ κατάρθω καὶ αὐτὴ τῆ φορά... ἔλεγε στανροκοπούμενος πάλι καλά.

Ἦλθεν ὁμοίως καὶ ἕνας χρόνος, κατὰ τὸν ὅποιον ἔμεινε τόσο πολὺ ὀπίσω, ὥστε ἡ θύρα τοῦ Νυμφώνος ἐκλείσθη πρὶν εἰσελθῆ κ' ἐκεῖνος...

Ἐἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν τὸ πρᾶγμα.

— Ἐ, καὶ πῶς θὰ μείνω ἕνα χρόνο στὴν ἴδια τάξῃ; ἔλεγε. Καλλίτερα, θὰ δυναμώσω.

Οὕτω πως, ἔκαμνε τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

Ἄλλ' ἅμα εἶδε τὰ μούτρα τοῦ πατέρα του καὶ τῆς μητέρας του, — πολὺ ἄγρια καὶ κατατασμένα μούτρα! — ἅμα εἶδε τὰ εἰρωνικά μειδιάματα τῶν συμμαθητῶν του, ἅμα ἤκουσε τὰς γλυκυπέτους ἐκείνας παρηγορίας, πολλαὶ τῶν ὁποίων ἐκρυπτον ἀρκετὴν κακεντρέχειαν, ὁ μικρὸς μου φίλος ἠσθάνθη τὴν φιλοτιμίαν τοῦ ἐξεγειρομένου.

Καὶ ἤρχισε νὰ το πέρνει κατάκαρδα. Δὲν το ἔδειχνεν εἰς τὸν κόσμον. Ἐξακολουθοῦσε νὰ φαίνεται φαιδρὸς καὶ ἀμερμνος.

Περὶ τούτου δὲν μου ἔμεινε ἀμφιβολία. Τὸν ἤκουα συχνὰ νάναστενάζει, χωρὶς νὰ το θέλῃ. Καὶ μίαν φορὰν ἐπιθύρισε:

— Ἄ, εἶμαι πολὺ δυστυχής!.. Βαθυδὸν τὸν κατελάμβανεν ἡ ἀπελπισία. Καὶ ἤρχισε νὰ κάμνῃ διάφορα σχέδια: νάρησιν πλέον τὸ σχολεῖον, νὰ φύγῃ, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅλα ἀνόητα καὶ ἀναρμόστα.

Καὶ σήμερον ἀκριβῶς ἔμαθα κάτι τι φοβερὸν καὶ ἀποτρόπαιον:

Ὁ φίλος μου, ὁ ἀπορριφθεὶς εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἀπεπειράθη αὐτοκτονήσῃ — μάλιστα, αὐτοκτονήσῃ!..

Ὁ ἀνόητος! ὁ ἡλίθιος! Ἐν κακόν, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ ἐπανορθώσῃ τὸσον εὐκόλως, ἐπεχείρησε νὰ το ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλου ἀνεπανορθώτου!

Καὶ ἂν ἔχανε τὴν ζωὴν του, τί θὰ ἐκέρδιζεν αὐτός, τί θὰ ἐκέρδιζαν οἱ ἄλλοι; Λέγει οὐ ἐπληρώθη ἡ φιλοτιμία του ἔστω. Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἰατρεύσῃ, ἂν ἤθελε, αὐτὴν τὴν πληγὴν, καὶ νὰ θριαμβεύσῃ καὶ νὰ ἐκνοποιήθῃ;

Διὰ νὰ ὀλιγοστεύσῃ, ἀρὰ γε τὴν λύπην, τὴν ὅποιαν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς του, ἠθέλησε νὰ τοῖς προξενήσῃ τὴν μεγαλητέραν λύπην ποὺ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον; Ὅσα τὸ συλλογίζομαι!.. Τί ἀνόητος!.. Τί ἡλίθιος!

Ἐμαθα ὅτι τὸ μετενόησε πικρά. Ἐμαθα ὅτι ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ, ὅ, τι κάμουν ὅλοι οἱ φρόνιμοι, οἱ ἔχοντες τὸ ἀτύχημα νὰπορριφθῶν εἰς τὰς ἐξετάσεις: Ἀπεφάσισε, ὠρίσθη νὰ μὴ το ξανακάμῃ, διαθέτων εἰς τὸ ἐξῆς ὅσην ἐπιμέλειαν καὶ ὅσην θέλησιν δύναται νὰ διαθέσῃ.

Ἄ, τώρα μάλιστα! Ἡ μετάνοιά του εἰσῆλθεν εἰς τὸν καλὸν δρόμον!

Ἀθημερόν.

Τῆς ζέστης. Ὁ μπαμπᾶς τοῦ μικροῦ Ἀλέκου λέγει:

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Πολὺ ὑψώθη καὶ πάλι τὸ θερμόμετρο!

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀλέκος ρίπτων βλέμμα πρὸς τὸν τοῖχον:

— Ὅχι, μπαμπᾶ! Ἐστὴν ἴδια θεοσιτὸ βλέπω.

Τὸ μαλακώτερον προσκεφάλαιον εἶνε ἡ ἡσυχος συνείδησις.

Φ.

ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

(Πολωνικὸν διήγημα)

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελίδα 219)

Ἐνόμισε πῶς τὸ βιολὶ τὸν ἐπλησίαζεν. Ἦταν μαγεία! Τὴν ὥρα αὐτὴ ἐφύσηξε ὁ ἀέρας μέσα ἀπὸ τὰ παραθυρόφυλλα καὶ ἀπὸ τὰς χορδὰς τοῦ βιολιῦ καὶ ἐνόμισε πῶς κάποια φωνὴ τοῦ ἔλεγε: «Πῆγαινε, Γιάννη, κανένας δὲν εἶνε εἰς τὸ μαγειρεῖο!»

Κάτω ἀπ' τὰ φυλλάματα τῶν γειτονικῶν δένδρων ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀηδὸν πότε σιγὰ πότε δυνατὰ:

«Ἐμπρός, πῆγαινε, πᾶρ' το!» Μὰ τὴν ὥρα ἐκίνη ἕνας σκάθαρος

ἐπέρασε ἀπὸ κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε: — Μὴ Γιάννη, μὴ τὸ πάρῃς, εἶνε κακὸ!

Μὰ ὁ σκάθαρος ἔφυγε καὶ τὰ παραθυρόφυλλα καὶ τὸ ἀηδὸν καὶ ἡ χορδὰς τοῦ βιολιῦ τοῦ ἔλεγον πάντα:

«Δὲν εἶνε κανεὶς — δὲν εἶνε κανεὶς.»

Τὸ καχεκτικὸ κορμὶ ἐκινήθη σιγὰ-σιγὰ, ἐπλησίασε ἡ πουκαμισίτσα ἡ ἄσπρη, καὶ τὸ βιολὶ ἐνοιωσε τὴν ἀναπνοὴν του...

Ὁ σκάθαρος ξαναπερᾶ πάλι: — Μὴ το πάρῃς. Μὴ!

Καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ τὸ ἀηδὸν σιωπᾶ, τὰ παραθυρόφυλλα δὲν φυθιρίζουν, ἡ χορδὰς δὲν ἀνηχούν. Ἡ νύκτα ἐσκοτίσασε. Ὁ Γιάννης προχωρεῖ ὀλοένα σιγὰ-σιγὰ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούει ἕνα θλιβερὸ ἤχον, σὰν νὰ ἤγγισε κάποιος τὰς χορδὰς, καὶ ἔφαρνα μία φωνὴ δυνατὴ ἀνδρὸς ἀκούσθηκε:

— Ποῖος εἶνε!

Ὁ Γιάννης κρατᾶ τὴν ἀναπνοὴν του. — Ποῖος εἶνε! Ξαναρωτᾷ ἡ φωνὴ. Ἀνάβει ἕνα σπύρτο, τὸν βλέπει. Φωνᾷς τότε καὶ κλάμματα καὶ κακὸ μεγάλο!..

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ἐπῆγαν τὸν Γιάννη εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐπρεπε νὰ δικασθῇ ὡς κλέπτης; Βέβαια. Ἐμὸς ἔστ' ἐξένο σπῆτι γιὰ νὰ κλέψῃ. Ὁ δήμαρχος καὶ οἱ δικασταὶ τὸν ἐκύταξαν σοβαροί, ὅταν ἐπροχώρησεν ἐμπρός των μὲ τὴν γροθιά εἰς τὸ στόμα, μὲ τὰ μάτια ὀλάνοικτα ἀπὸ τὴν τρομάρα, μικρὸν, ἀδύνατον, καμπαύρικο. Πῶς νὰ το δικάσουν δέκα χρονῶν παιδί, ποῦ μόλις ἐπέτενονταν εἰς τὰ πόδια του; νὰ τον βάλουν φυλακὴ; Ἐπρεπε νὰ τον συμπαθῆσουν λίγο. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπεφάσισαν νὰ τον δώσουν εἰς τὸν φύλακα νὰ τοῦ τὲς βρέξῃ ὀλίγο καὶ ἔτσι νὰ σωφρονισθῇ, νὰ μὴ θέλῃ νὰ κλέβῃ πιά.

Κ' ἐκάλεσαν τὸν φύλακα.

— Πάρ' τον καὶ κάμνε του νὰ θυμᾶται γιὰ καλὰ τὸ σφάλμα του.

Ὁ φύλακας ἐκούνησε τὸ κεφάλι του, ἕνα κεφάλι γαϊδουρινὸ ζωφῶδες, ἐσῆκωσε τὸ Γιάννη μὲ τὸ χερί του σὰν γαϊάκι καὶ τὸν ἔφερε εἰς τὸ σπῆτι του. Αὐτὸς δὲν ἀντελαμβάνετο πλέον τίποτε. Ἦταν κατατρομαγμένος καὶ δὲν ἔβγαζεν ἄγνη. Ἐβλεπε σὰν ποῦλι μαγνητισμένο. Μὰ ὅταν τὸν ἐγδυσε καὶ τοῦ κατέβασε μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του τὸ κνουτὸ εἰς τὴν γυμνὴν του ράχην, ἐφώνασε:

— Μητέρα! Καὶ κάθε φορά ποῦ τὸ κνουτὸ αὐλάωνε καὶ αἰμάτωνε τὰς σάρκες του, ἐφώνασε:

— Μητέρα! Μητέρα! ὀλοένα ὁμοίως μὲ πῖδ ἀδύνατη φωνὴ ὡς ποῦ ἐσώπασεν, ἀναίσθητος πλέον.

Ζῆσα, κακοὶ δικασταὶ! Ζῆσον, κακὲ φύλακα! Ποῖος κτυπᾷ ποτε ἔτσι ἕνα

παιδί; καὶ ἕνα τέτοιο παιδί, ἀδύνατο, καχεκτικὸ ποῦ μόλις ἀνέπνεε; Ἐπρεξεν ἡ μητέρα καὶ τὸν ἐπῆρε, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ἀγκαλιά της εἰς τὸ σπῆτι καὶ τὸν ἐβαλε εἰς τὸ κρεβάτι. Δὲν ἐσηκάθηκε πιά ὁ Γιάννης, τὴν τρίτην ἡμέρα μόλις ἐξοῦσε πλέον.

Τὰ ποῦλιά ἐκελαδοῦσαν ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο εἰς τὰ πράσινα δένδρα καὶ μίᾳ ἀκτῖνα ἐγλύστριεν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἔπεσεν ἐπάνω του καὶ ἐφώτισε μὲ χρυσοφῶς τὰ φαλακρὰ κεφάλι του καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπό του. Ἡ ἀκτῖνα αὐτὴ ἦταν ὁ δρόμος ποῦ ἐβάδιζεν ἡ ψυχούλα τοῦ Γιάννη πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἐβράδυναζεν, οἱ χωρικοὶ ἐγύριζαν ἀπὸ τὰ χωράφια τραγουδώντας, τοῦ ποταμοῦ τὸ μουρμουρητὸ ἠκούετο ὡς ἐκεῖ. Ὁ Γιάννης ἤκουε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ἐξοχὴν ποῦ ἐτραγουδοῦσε. Κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμα, δίπλα του, ἀνσπαύετο τὸ βιολί του τὸ ψεύτικο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὸ πρόσωπο τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἐφωτίσθη καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ λέγει: — Μητερίτσα!

— Τί θέλεις, παιδί μου; — Μητερίτσα, θὰ μοῦ χαρίσῃ ὁ Θεὸς εἰς τὸν οὐρανὸν ἕνα ἀληθινὸ βιολί; — Θα σοῦ χαρίσῃ, χρυσοῦ μου, ἀπεκρίθηκεν ἡ μητέρα καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα. Τὴν ἔφαρξεν ὁ πόνος. «Χριστέ μου, ὥστε τὸ παιδάκι μου!..»

Ἦστερα ἀπὸ λίγο ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ παιδί της — τὰ μάτια τοῦ μικροῦ μουσικοῦ ἦσαν ἀνοιχτὰ καὶ ἀκίνητα, τὸ πρόσωπο τοῦ σοβαρὸ, ἀψυχο. Ἡ ἀκτῖνα εἶχε χαθῆ. Ὁ Θεὸς σχωρᾶσαι σου, Γιάννη!

Ἦστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρας, ἐπέστρεψαν οἱ κύριοι τοῦ ἐξοχικοῦ μεγάρου.

Ὁ κύριος λέγει:

— Τί ὄρατος τόπος ἡ Ἰταλία! Καὶ ἡ κυρία:

— Τί μουσικὸς κόσμος! Ναῦρισκε κανεὶς παιδί μὲ τάλαντον νὰ τὰ αναθρέψῃ καὶ νὰ τὰ ἐκπαιδεύσῃ καλλιτεχνικῶς!..

Εἰς τὸν τάφον τοῦ ὁ Γιάννης ἀνατρίχασε!.. (Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.) ΦΑΚ.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΧΟΡΟΝ

Ἡ μικρὰ Νίτσα διέρχεται τὸ θέρος εἰς τὴν Κηρυσίαν. Ἐκεῖ ἐκεῖ κολλᾷς φίλος, εἰς τὰς ὁποίας διηγείται συχνὰ πῶς ἐπέρασε τὸν χειμῶνα εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ καλλιτέρα τῆς ἀνάμνησις εἶνε εἰς παιδικὸς χορὸς, ὁ πρῶτος εἰς τὸν ὅποιον παρευρέθη. Ἡ μητέρα της τῆς ἔκαμε πολλὰς συστάσεις καὶ παραγγελίας περὶ συμπεριφορᾶς, τὰς ὁποίας ἡ μικρὰ Νίτσα, ὡς καλὴ κόρη, ἐτήρησε κατὰ γράμμα. Εἰς τὸ τέλος — διηγείται, — ὅταν ἐτελείωσεν ὁ χορὸς καὶ ἦλθεν ἡ διηγήτρια νὰ τὴν πάρῃ, ἡ Νίτσα ἔκαμε μίαν βαθυτάτην ὑπὸκλισιν πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν καὶ εἶπε: «Καλὴ νύκτα σας, κυρία! Ἡ μαμά μού παρήγγειλε νὰ σας πῶ ὅτι δισοκῆδασα λάμπρᾳ!

Μικρά Μυστικά έπεθυμούν να καταλάξουν : ο *Αχαιός Αρμενός* με την *Νομφαίαν Ποιμενική Φλογέρα*, *Ήρωα Γαριβάλλη*, *Ανδραλουσία*, *Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλή*, *Έτσι μάρσεσι*, *Τοξόττα* *Αργεμω*, *Λευκή Λύρα* και *Λευκή Μανουσάκι* (εί δυνατόν με τα ονόματά των) — ο *Καρχαρίας* του *Αιγαίου* με την *Εύκρατον Ζώνη*, *Δέαν*, *Αθάρα Περιοτέραν*, *Τρεχαγυρενέπουλον* και *Ασπροποταμίτην* — ο *Αγεμωτρόβιλος* με τον χαριτωμένον Ιππότην *Δόν Κιζώτην* — ή *Φερενύχχος* *Ιρυσάλλε* με την *Έλλην Πάλλη* και με την πρώην *Λευκήν Αρκτον*, αλλά με το νέον της ψευδώνυμον — το *Ρόδον* του *Ακρίλλου* με την *Αντιομένην Δογμαίαν*, *Χαλασόν Κόσμου* και *Έλληνικήν Σημαίαν* — ή *Άγκυρα* της *Έλπίδος* με την *Παταλόδαρ* των *Σερρών*, *Τσούχραν*, *Φίλεγγον* *Ιερίδρα*, *Εδέρπην*, *Τοίν-Τωόν* (του όποιου ζητεί τάρχη) και *Τικ-Τάκ* — ή *Γενναία* σου *Λιώτισσα* με τον εξαδέλφον της *Ακάματον* *Ποδηλάτην* και με την *Κυανόλευκον Σημαίαν* — ή *Ίρις* με την *Λευκήν Αρκτον*, *Δόν Κιζώτην*, *Κύμα* του *Δουνάδωος*, *Ταναγραίαν Κόρη*, *Λευκήν Ακαχίαν*, *Άγρίαν Αμερικανίδα*, *Άγκυραν* της *Φιλίας*, *Δέαν* και *Άγελή Καρδίαν* — ή *Νύμφη* της *Αβδόου* με το *Πρόσω* *Αργεμω*, *Αφρομέγον* *Κύμα*, *Αόδορον Βέρανα*, *Ωραίαν Κέρκυραν*, *Τρεχαγυρενέπουλον*, *Κόρη* των *Λευκών* *Ορρών*, *ΜίλιονΑκροτωιάτην*, *Έβελοντης* *Σερατωιάτην*. *Μέλανα* *Αυτόν*, *Τρικυμιάδη* *Μάλεαν*, *Μάλορ* *Πατέρον*, *Μέγαν* *Αλέξανδρον*, *Κύμα* του *Δουνάδωος*, *Ιρυσήν* *Βροχήν* και *Βροσίχθονα* *Ποσειδάνα* — ή *Μέλιουσα* *Καλλιτέχης* με τον *Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλή* και με το *Έτσι μάρσεσι* (άν του όρέση) — ο *Φιλάδελφος* με την *Ποιμενική Φλογέρα*, *Ήρώ*, *Τσούχραν*, *Παχών* *Τοίν*, *Αρχιζάντιον*, *Άγρίαν Αμερικανίδα*, *Τρομάραν* και *Τεράτειον* *Κήρον* — ο *Δόν Κολοκύθας* *Πάτερας* με την *Μερούνην*, *Συντεράδην* *Οδρανόν*, *Δεκαπενταετή* *Πλοίαρχον*, *Παγομέγον* *Όκεανόν*, *Όλύμπιον* *Δία*, *Φέλαρον* *Ψιττακόν*, *Ισχυμένον* *Τυμφορσόν*, *Λευκήν* *Αρκτον* (επιμέτερος εκατέρωθεν) *Αλέξανδρον* *Οικονομίδην* και *Ήωχον* *Αεράκι* — ο *Σερατηγός* *Αντίθας* με τον *Αλέξανδρον* *Οικονομίδην* και με τον *Καλλιμάχτην* — ο *Φαρούμαλος* με τον *Αρχιζάντιον* — ή *Μέγας* *Αλέξανδρος* με την *Πετρώδη* *Παραλίαν* και με τον *Αλέξανδρον* *Οικονομίδην*.

Ανάγκη απόλυτος εις τον φακέλλον εκάστου τετραδίου, το όποιον στέλλετε, να μου σημειώνετε άν το τεράδιον αυτό είνε ανταπόδοσις, ή άν το στέλλετε πρώτοι κατόπι προτάσεως. Π. χ. «Διά της *Ασραπήν*, της οποίας έλαβα το τεράδιον» ή «Διά την *Μέδουσαν*, ή οποία μου έπρότεινε ανταλλάγην». Μη το παραλείπετε ποτέ, σάς παρακαλώ.

Λασκασμοί, πληροφορία. — Ο *Τρεχαγυρενέπουλος* ένησθε το όνομα της *Μελλούσης Καλλιτέχνης* από τα αρχικά της. Έχει δε παράπονα κατά της *Ασραπήν*, διότι άκόμη δεν έλαβε το τεράδιόν της. — Ο *Αχαιός Αρμενός* άσπάζεται την *Ωραίαν Κέρκυραν* και ζητεί το όνομα της *Μαγευμένης* *Αχοργιαλίας* — ο *Νικητής* των *Θερμοπολίων* τον *Μεχ. Π. Κορτζήν* — ο *Ναστραδόβιν* *Λότζιας* τας συνδρομητίας μου, δεσά είνε έσωτερικα εις το Παρθενογαγέον *Πρινόδη* και *Φουντοκυλή*, ιδιαιτέρως δε την *Θάλειαν*, την *Ειρήνην* και την *Νίτσαν* — το *Γέωρον* της *Σενγής* την γρωστήν του (και άς σερφήν νά το εύρη) *Γλυκιάδην* *Άηδόνα*, ός και τον *Κροκόδειλον* του *Νοβέλου* — ο *Διογένης* *Αιέρτιος* πληροφορεί πάντας, εις δεχεται την προτεινομένην ανταλλάγην Μ. Μυστικών, υπό τον όρον της συγχρόνου ανταλλαγής και των

ονοματων των — ο *Οιδίπους* *Τύραννος* παρατηρεί ότι ή *Έ* *Αθηνών* άπουσία της *Ναυτοπούλας* έγενεν έπιστολή εις τον κύκλον των εδών συνδρομητών και συνδρομητριών μου — τα δε *Άψε* *Σβόος* την έρωτή πώς περνώ εις την πατρίδα της : — ο *Καρχαρίας* του *Αιγαίου* άσπάζεται τον *Ήρωα* *Γαριβάλλη* και ζητεί τάρχην του *Μικραταύρου* — ο *Έλλιδιοφόρος* έρωτά τον *Κεραυνόν* εις ποόν σχολείον πηγαίνει : — ή *Νύμφη* της *Αβδόου* άσπάζεται την *Σαοθήν* *Έλληνοπούλαν* : — ή *Ίρις*, ή οποία έλαβε το τεράδιον της *Μαγευμένης* *Αχοργιαλίας*, παρετήρησεν ότι ο χαρακτήρ όμοιωσε φοβερά με τον της εξαδέλφης της Μ... τί συμβάλει : — ο *Ρομύλος* άσπάζεται την *Βαριήν* *Βοσπέραν* : — ή *Μέλιουσα* παραπονείται ότι δεν έλαβεν άκόμη τεράδιόν παρά του *Λέοντος* *Ίσαύρου* — ή *Μέλιουσα* *Καλλιτέχνης* εύχεται εις τον *Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλή* να αναδειχθή, όπως ο *Μιλτιάδης*, άνωτατός της δηλαδή να λάβη άνωτερόν της βραδείον — ο *Αραπάκος* παρακαλεί τον *Τζι-Τζι-Μπαου-Μπαου* να ένδυσθαι το σΦάτ-Φάτο και τα λοιπά παγκύνια, που έπαίζαν κατά την ώραν του διαλείμματος : — ή *Ναυτοπούλα* ζητεί το όνομα του *Κολοσσού* της *Ρόδου*, δύναται δε να τω εύρη και το ιδιόν της δι' έπιστολής : — ο *Ασπροποταμίτης* παραπονείται ότι ή *Ποθία* τω καθύστερει τεράδιον πρό 70 ήμερών (έγω όμως έμαθα, εις ή *Ποθία* ήτο άσθενής και ότι θα στελή άργότερα δεσά τεράδια όφελαι) : — ο *Φαρούμαλος* άσπάεται το *Στάδιον* της *Νικοπόλεως*.

Από ένα γλυκό φίλκω στέλλει ή *Διάπλασις* προς τους φίλους της : *Ασπιδάλορ* (έστελα) *Νικητήν* των *Θερμοπολίων* (έστελα 17ον τόμον και *Μαρουσίαν*) *Αρατέλλορτα* *Ήλιον*, *Διογέτην* *Δαέρτιον* (ο περ' ου μ' έρωτά, έχει ψευδώνυμον) : *Έβελοντης* *Στρατιώτην*, *Κόρη* του *Ήλίου* (με τα θερμά μου συγχαρητήρια) : *Στέλλω* *Έμμαουήλ* (διδού ήλάνη) *Έλληνίδα* *Καλλιτέχνη* *Νύμφην* του *Αιγαίου*, *Φερενύχχος* *Ιρυσάλλε* (εύχαριστώ θερμάς διά τας ένεργείας) : *Ταπεινόν* *Ίορ* (μόνον λέσεις) : *Μικρόν* *Συμπαθητικόν*, *Βαριήν* *Βοσπέραν*, *Αστερόσσα* *Νόντα*, *Άγροστιαναροφιλίδην*, *Ρομύλον* (έστελα) *Τοίν-Τωόν*, *Βωσφορόν*, *Σαταγάν*, *Τρομάραν* (εύχαριστώ διά τας εύχάσεις και τας ένεργείας) *Φιλάδελφον* (τον συγχαίρω και τω εύχομαι καλήν διακείμεσιν) *Μουστριαν* *Σαυδό* (να!) *Κεραυρόβολορ* *Δία*, *Ανόρειον* *Εβέων* (τον συγχαίρω και τον ευχαριστώ) *Ίωάννην* *Κεραυρόν* (έστελα) *Φλογέραν* *Ακτίνα* του *Σουλίου*, *Κουταλιανόν*, *Άψε* *Σβόος* (χαίρω που έγενε καλά) *Φίλεγγον* *Κόρη*, *Ακτίνα* *Ήλιου*, κτλ.

Εις δεσας *έπιστολάς* έλαβα μετά την 6 *Ίουλιου* ώπανένθω εις το προσεχές.

Το παρόν φυλλάδιον της *Διαπλάσεως* εκδίδεται δύο ήμέρας βραδύτερον του συνήθους και ένου της τακτικής εικόνας του μυστηρηματος. Την εικόνα ταύτην, μαζί με άλλας, την εύχαμεν στείλην ή ταχυογραφικήν εν Γερμανίαι, όπου εύρίσκειται από τινος, τελειοποιούμενος εις την τέχνην του, ο ήμετερος ευλόγραφος κ. Ε. Καζάν. Γκολογισαμεν τον χρόνον, ο όποιος θα έγραφέτο διά την έκτέλεσιν και διά την άποστολήν, εύρομεν δε ότι θα την εύχαμεν εύχαίρω. *Άλλ'* έλογαρίσκαμεν χωρίς τών έννοήδων — δηλαδή χωρίς την ύπηρεσίαν των ταχυδρομικών δεμάτων εκ του *Έξωτερικού*. Την ώρισμένην ήμεραν έλάθουεν μόν έπιστολήν παρά του κ. Καζάν, αναγγέλλοντος ότι μίς άποστέλλει τας ταχυογραφίας : *άλλ'* όταν έζητήσαμεν παρά του Ταχυδρομείου τα δέματα, μίς άπήνησαν ότι δεν έληφθησαν έτι ένταθα, εύρισκόμενα πιθανόν εις το *Τελωνείον* *Πετραϊός* ! *Έπεριμένα-*

μεν, έσοματήσαμεν την έκτύπωσιν του φύλλου, παρήλαον τίσσαςρες-πέντε ήμέρας. . . τίποτε ! *Έπι* τέλος απήλπισθημεν και παραγγείλαμεν νέας εικόνας ένταθα. *Έλπίζομεν* ότι οι φίλοι μας θα μας ευχαρίστησαν διά την άκυσίαν αυτήν έλλειψιν και βραδύτητα, μανθάνοντες ότι έν θέμα διά τα φάσην έχ Γερμανίας εις *Πετραϊά* χρειάζεται μόνον 5 ήμέρας, διά να φθάση δε εκ *Πετραϊός* εις *Αθήνας* χρειάζεται 25 ! *Έ*, αυτό δέν ήμεθα ίκανοι να το φαντασθώμεν και να το προύπολογίσωμεν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 12 Δεκεμβρίου ε. ε.

581. Συλλαβογράφος.
Το πρώτον είνε γράμμα, με άλλο καλλωπίσσει. Προβάλλω, x' εν τω έμα αρχίσεις να φλογίσσει. *Εστέλη* από του Τζι-Τζι-Μπαου-Μπαου

582. Διενεγμα.
Εις μίαν μικράν λίμνην φιδάκι λαμπυρίζει και βαθυρόν το ύδωρ της αυτό έφανίζεται. *Εστέλη* από του Τρομάρα

583. Μωσαϊκόν.
Η θάλασσα, ο ουρανός, ή γή και οι άστέραις άν δώσουν το καθένα των ένα και μόνον γράμμα, το όνομα θεού τίνος θα εύρη εν τω έμα. *Εστέλη* από της *Αντιομένης* *Αρυβαλάς*

584. Τρίγωνον.
1. Καρδίαν έχω καλήν και τρόπον.
2. Μ' εύρίσκεις μόνον εις τους ανθρώπους.
3. Είς την τρηπήν σου έμ' αναγκαίον.
4. Ζών τετράποδον και δι' χερσαίον.
5. Άντονομία, όπως συνήθως.
6. Βάσιν που μ' έχει ο κάθε μύθος. *Εστέλη* από του *Λέοντος* της *Νεμίας*

585. Φύρσην-μύθησιν.
Λαστασχιχός τις λαμπών κινούσιν, ξε τήσαν ρέπταν έλασε μνία, ικα φρενέπωρ τήναυ σω γέθμα, Νέα ροναίος, γέλες, κήμα. *Εστέλη* από του *Τεριομίδου*. *Μαλίη*

586-581. Μαγικόν γράμμα.
Αι άντικαταστάσεις ένός οιουδήποτε γράμματος έκαστης των κατωθι λέξεων δε άλλων δύο, πάντοτε των αυτών, σχηματίσων άλλας τίσσας λέξεις : *Φίλος*, *Άρσις*, *Σόλων*, *πόρος*, *θρόνος*, *όρμος*. *Εστέλη* από *Αλιέ* *Οικονομίδου*.

582. Αιτιολόγη άκροσχείς.
Τα άρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τόνονα ποιητού, τα δε δεύτερα άντιστρόφως αναγινωσκόμενα, αρχαίου θεού. 1, Όρος της *Έλλάδος*. 2, Πόλις της *Έλλάδος*. 3, Ουράνιον σώμα. 4, Γεωμετρικόν σχήμα. 5, Ποτόν. 6, Σαλαμίς. *Εστέλη* από *Σωμ* *Θεοδ. Μιχαήλ* *Τσουδάλη*

ΑΥΣΕΙΣ

των πνευματικών άσκήσεων της 7 *Ίουλιου* 1897.
275. Έλασσόν (Έλα, σόν). — **276.** Τιμολέων, λέων.
277. Λ **278-282.** 1, Δένας, 2, ΜΥΣ *Ευφράτης*. 3, Γρανικός, 4, ΠΑΡΟΣ *Γόγγης*. 5, Παικτωλός. — **ΚΑΛΑΜΑΙ** **283-287.** Τη προσθήκη του γράμματος μ σχηματίζονται αι λέξεις μάρον, Σάμος, Ρωμιάς, όρμος, ποταμός. — **288. ΜΑΡΑΘΩΝ**, **ΣΑΛΑΜΙ** (1, ΑΜφιΣα. 2, ΚΑΛΛΙΔε. 3, ΑΡθηλα. 4, ΜΑλεΔε. 5, ΙΘωΜη. 6, ΝΩναρικός. 7, ΑΝθούΣα). — **289.** Η άνά, παρά, διά : αίσ : ή αναπαράδιά, της αναπαράδεις, κτλ. — **290.** Μη της διά να τρώγη, αλλά τρώγε διά να της.
291. Η *Διάπλασις* ώραία είνε και μας ώφελει, έρχεται καθ' έξομάδα με όλοκαινούργη στολή.